

נפרדים מראובן

רבים משוחחים איתי לאחר שאני קוראת הספד שכתבתי. אך ראובן הוא היחיד שאמר לי כמה הוא מעריך את העבודה המושקעת בתחקיר על קורות חייו של כל נפטר ונפטרת, ועל המאפיינים המיוחדים שלהם. "ומטבע הדברים, יש לך תמיד מעט מאוד זמן לעשות את זה. הרבה תודה.", אמר, וריגש אותי מאד.

והנה אני יושבת בחג הראשון של פסח תשפ"ג, וכותבת עליך ולכבודך, ראובן, באהבה רבה.

נולד בווינה בקיץ 1924, למשפחה בורגנית אמידה ומשכילה. הוא ידע לטינית שוטפת, ורכש השכלה רחבה, שנקטעה בגיל 14. בילדותו למד לנגן על פסנתר, והיה בעל מנוי לאופרה הידועה של וינה. כל חייו הכיר ואהב מוסיקה קלסית. לאחר ליל הבדולח נמלט מצפורני הנאצים בקינדר-טרנספורט, חודשיים אחרי אחותו. בספר קורות חייו, שהוציאו לאור מיכל דדוש ונורית אורן במסירות ובאהבה, "אבני הדרך שלי – מבורגני לקיבוצניק", ראובן טען שליל הבדולח היה קו השבר של חייו, ומתאריך זה החלו חייו השניים.

הוא עלה ארצה מאנגליה בדצמבר 1946 באוניית המעפילים "יגור", הראשונה שאנשיה הוגלו לקפריסין. באוניה היו לא מעט מחברי כפר הנשיא, ואיש הקשר – הגדעוני – היה ישראל אבידור.

במנסורה, ספטמבר 1948. ה"מק-בנזין" מביא את הבולדוזר D4. ראובן גוטר על ה"צעצוע" שלו, ה-D4. (היו לנו שני טרקטורי שרשרת: המנילה - TD9, וה-D4).

ראובן אמנם נולד באוסטריה ולא בגרמניה, אך היה יקה קלסי, קפדן, דייקן, מדבר בטון שקול, בתכליתיות רבה, ולפתע מוסיף הערה בהומור מושחז. את

השכלתו שנקטעה, שהיוותה בסיס רחב ואיתן, הוא הרחיב כאוטודידקט תמידי.

הוא התחתן עם ריימונד - יקית לא קטנה בזכות עצמה - בספטמבר 1958, ועם השנים נוספו למשפחה מיכל (הירדן), רוני ז"ל (חרמון) וענת (שיבולת).

רוב חיי העבודה שלו עבד ראובן במפעל הבונים, ונסע לחו"ל עשרות פעמים בשליחות

המפעל. אופיו הפדנטי, ידיעת השפות הנרחבת, היותו איש העולם הגדול, והאמינות שלו, הפכו אותו לאדם המושלם לתפקיד. ב-1975 התבקש לכהן כגזבר הקיבוץ לתקופה קצרה, ואחרי מספר חודשים חזר למפעל.

ראובן ריכוז וניהל בקפדנות

המאפיינת אותו את הנושא המורכב של השילומים והרנטות מגרמניה ואוסטריה, במשך קרוב לחמישים שנים. לימים, כשעלתה הדרישה מחברים לקבל לפחות חלק מהרנטה לכיסם, הוא היה בצוות המוביל, בהיותו איש הקשר עם המוסדות בארץ ובחו"ל, והמתמצא בכל הפרטים.

ב-1982 עברה משפחת גוטר, עם כל משפחת כפר הנשיא, תקופה קשה מאוד, כשרוני נפצע בלבנון, ועבר שיקום ממושך.

כשהילדים נישאו ונולדו הנכדים, היה ראובן סבא מעורב ואוהב, מעשיר ותומך, ומהווה דוגמא בהתנהלותו הערכית.

כשיצא לגימלאות, לאחר עשרות שנים של עבודה במפעל, הוא התנדב בספריה, בהנהלתה של רותי עמית, לצידו של מאיר. גם שם זכה לשבחים מהחברים על השרות המסור. הוא אהב לגלוש במחשב, להתעדכן בכל הקורה בארץ ובעולם, וכמובן עקב אחרי המצב של מנצ'סטר יונייטד.

סתיו 1968. עונת הכדורגל נפתחת שוב. עומדים מאחור, מימין: אייבן לוין, ראובן גוטר, אלק קולינס, ג'רי קלמן, מרקי, אדי נמנוב; אהרון לוין, רוני גוטר, שמוליק וגרשי אפשטיין, נתן בן אבי, מוסי המאירי, נעם ונוקי שיין, ג'ק בן נתן, דייב לוי.

ריימונד נפטר לפני שלוש שנים, לאחר תקופה ארוכה בבית יונתן. ראובן ביקר אותה לאורך השנים יום יום, ויכולתם לכוון את השעון לפי שעת בואו. כאשר רוני נפטר בנובמבר 2021, אמר לי ראובן בצערו "זה לא טבעי שאבא יקבור את הבן שלו", ושנינו מחינו דמעה.

כשראובן חלה ונחלש, טיפלו בו מיכל ויעקב באהבה ובמסירות מופלאה, יחד עם ענת והמשפחה המורחבת.

בחודשים האחרונים חי בבית יונתן, כשמיכל לוקחת אותו כל אחרי צהרים לביקור בבית. הוא שמר על צלילות ממש עד ימיו האחרונים.

בערב פסח נפרדנו מראובן לתמיד, כשהוא מוקף באהבה ובמוסיקה שאהב.

עוד אחד מעמודי התווך של הקיבוץ עזב אותנו בגיל מופלג, לאחר חיים שלמים של נתינה.

למיכל ויעקב, ענת, הנכדים ניב, נמרוד, יובל, עמית, ומיקה וכל המשפחה המורחבת – כולנו איתכם בצערכם.

רחל גינת